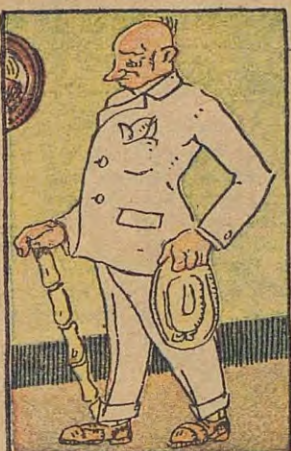

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

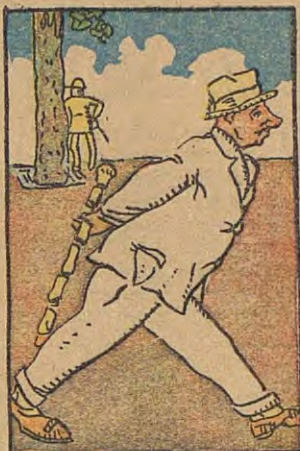
UN HOME JUST

El senyor Lletuga era un home just i equitatiu, tant per ell com pels altres

fins al punt, que quan anava en tramvia es feia dur fins al final del trajecte i tornava a

peu cap allà on havia d'anar sense que li sabés greu la

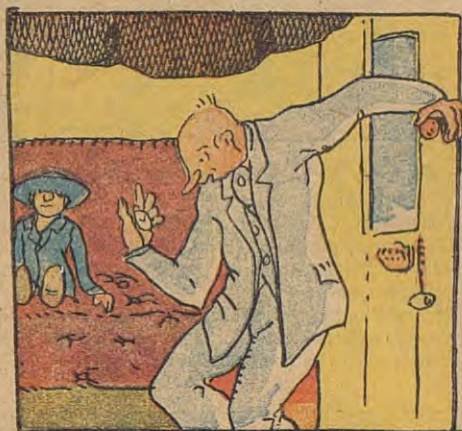
suor ni els passos. Ell havia defensat el seu dret al viatge enter.

Una vegada empenqué un viatge amb el seu fill.

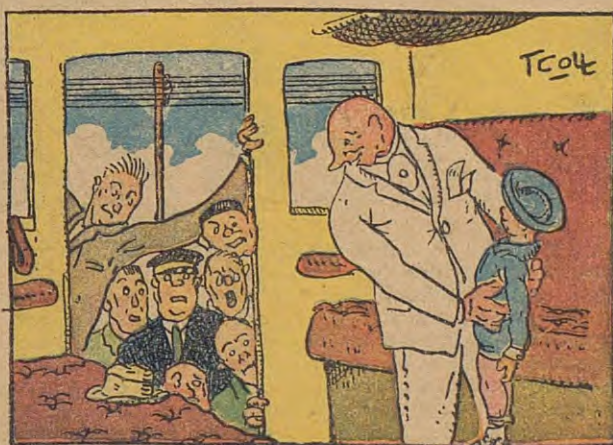
Durant el camí es mostrà molt preocupat i mirava sovint el rellotge.

Per fi, trucà l'aparell d'alarma i el tren parà.

Tothom corregué vers el vagó del senyor Lletuga a veure què passava i ell dirigint-se al revisor li digué amb solemnitat: — Faci'm bitllet suplementari per al meu fill

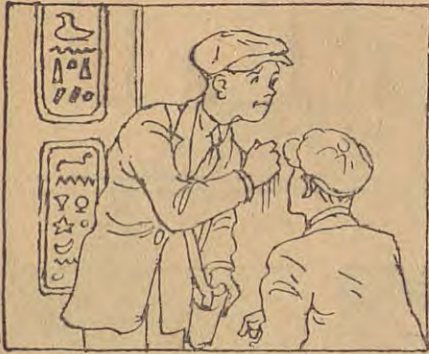

que sols n'ha pagat mig i en aquest moment compleix set anys.

Història d'en Miquelet

Text d'en JOAQUIM FECIT

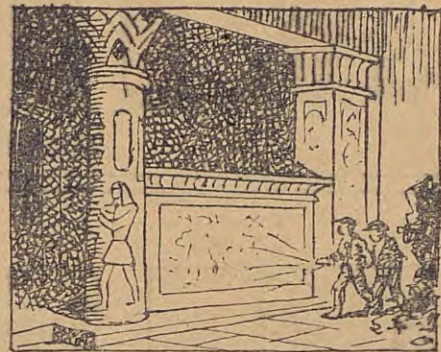
Dibuixos d'en MIRET

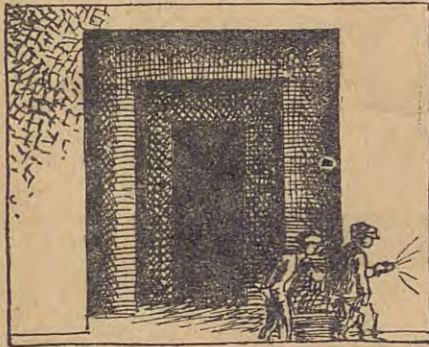
picant amb els nusos dels dits feia soroll de buit i provant de picar en altres indrets pogueren apreciar la diferència de so i es convenceren que estaven en presència d'un embà. Amb el trempaplomes grataren i veieren que era guix, s'afanyaren en la feina i al cap d'una estona, aconseguiren obrir un foradet en l'embà, aleshores amb un peu del

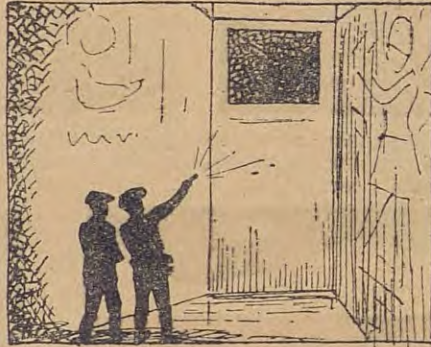
trípod grataren per engrandir-lo però no lograren sinó torçar el trípod i escrostonar lleugerament el forat. La feina començava a ésser interessant... resseguien la galeria i trobaren una pedra de bona mida i fent-la servir de catapulta, després de molts esforços lograren esbozar l'embà, una alenada d'aire fresc els féu comprendre que co-

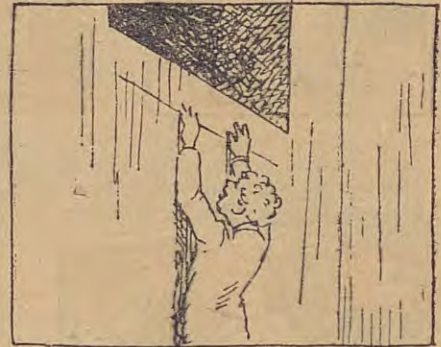
municaven amb l'exterior. Els dos amiguets estaven tarumbes d'alegria. Resseguien la galeria i en un lloc on s'aixamlava formant una cambra, hi veieren un túmu imponent. La cambra era pròdigament ornada amb les característiques figures egípcies. Allí hi havia un sens fi d'objectes d'un enorme valor artístic i arqueològic, els d's

amiguets estaven impresionadíssims. — No toquem res, es digueren, procurem sortir i després donarem compte de la nostra meravellosa troballa que ens reportarà molta glòria i no poques pessetes! Amb aquest intent repregueren la galeria de sortida i després de molta estona de caminar es trobaren novament barrat el pas. — I,

doncs d'on ve aquest aire que se sent? Repasaren ben bé altra vegada la llarga i sinuosa galeria i no veieren cap nova sortida de manera que l'ansia tornà a apoderar-se d'ells. Donaren un nou repàs i en Miquelet s'adonà que a la part superior de la galeria hi havia un quadrat obert, però la paret era llisa i no s'hi podien enfil·lar. —

Això sí que és fer dentetes! veure la sortida i no poder sortir! — provaren de fer com els xiquets de Valls i faltaven, oh burla cruel! quatre travesos de dit per poder arrapar-se. Llavors recordaren la pedra que els havia permès esbotzar l'embà i l'anaren a buscar. Feren una pila amb la runa de l'embà i la pedra i fent podigis d'equi-

llibris pogueren per fi realitzar el seu intent. Un cop dalt de l'obertura, en Miquelet es tragué l'americana i ajudà a pujar el seu company el qual no era gens fàcil. El lamentable fou que amb aquestes trifulques els relliscà el llum i els hi caigué a baix. Haurien malgastat les forces si tornaven a baixar a buscar-lo i no sabien si després els en

quedaria per poder hissar-se de nou. — Alabat sia Déu! anem a les palpentres amb tota precaució i molt serà que aquesta galeria no s'acabi de decidir d'anar a parar al defora! Fou anguniosa de debò aquella anada, però finalment amb alegria inenarrable notaren que la fosca era menys densa i que al final d'aquella tenebra es distingia un

petit quadrat de llum. Eureka! Es posaren a córrer amb el delit de veure's lliures que semblava cosa, de miracle, que amb les forces esgotades poguessin encara córrer i fou tanta l'alegria de veure's lliures en ple camp que com si les forces els haguéssin deixat en aquell punt caigueren extenuats.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

NO VALIA LA PENA

En un míting hi havia tant soroll, que els oradors a penes es podien sentir. Un d'ells s'enfadà, i exclamà, dirigint-se al president:

— No té autoritat la presidència

per fer callar el públic i que presti atenció? Fa un quart que parlo, i hi ha tant soroll i tant escàndol que quasi ni em sento a mi mateix.

— Això rail! — cridà un del públic.
— No s'amoïni, no perd gran cosa, de no sentir-se.

PRECAUCIÓ

Un viatger arribà a Califòrnia i s'hostatjà per alguns dies a casa d'un conegut seu. A l'endemà d'ésser-hi proposà al seu hoste d'anar a fer una excursió a una muntanya que es veia propera des de la casa on eren.

L'hoste s'hi avingué, tot rient per sota el nas, i començà l'excursió. Però al cap d'algunes hores de camí, el viatger restà astorat de veure que la muntanya semblava tan lluny com en començar.

— Quant falta per arribar-hi? — preguntà.

— Encara falten trenta quilòmetres — féu son amic.

L'home restà admirat, car la muntanya semblava ésser allà mateix, però el seu amic li explicà que a Califòrnia l'aire és tan transparent que les coses semblen molt més prop del que són.

Deixant córrer l'excursió, se'n tornaren a casa per un altre camí. Al cap d'una estona arribaren a un camp tot sorrenc en el qual no hi creixia ni una herba.

— No hi ha cap camell per aquí? — preguntà el viatger.

— Per què el vol el camell? — respongué el seu amic.

I l'altre féu, assenyalant el petit camp de sorra:

— Per travessar aquest gran desert, home!

CONTRADICCIÓ

Un còmic feia el paper d'embriac en una comèdia, i en les hores vagatives s'entretenia a embriagar-se de debò.

Un dia el director el deturà quan anava a entrar al teatre fent tentines.

— Però, home — li digué — com vol fer bé el paper d'embriac si cada vespre està begut!

NO ES POT FER CÓRRER L'UNGLA

El senyor Enric de Poc es recreava la sang en veure la droperia del seu fill el qual, refiat dels diners del seu pare, no es preocupava a pensar en l'endemà ni a treballar en res.

— Noi, no faràs mai res de bo! Tot el dia amb autos i motos i canoes i cavalls i caceres no et queda temps de pensar en cap cosa seriosa. Pren exemple de mi, que quan tenia quinze anys vaig entrar de saltataulells als magatzems «La Era» i al cap de deu anys n'era l'amo!

— On, això era en altre temps, pare! Avui no es pot fer perquè a totes les cases tenen màquines registradores a la caixa!

per En GUILLEM D'OLORÓ

EFICIENT

— Va bé aquest preparat per les arrugues?

— Ja ho crec! allisaria una porta ondulada!

AL PARC

— Aquestes feres són carnívores, guardià?

— Quan arriben de nou, sí; però sempre les desinfectem.

HUMILITAT

Carta d'un deutor al seu acreedor:
«Honorable senyor: Perdoni'm i oblidis de mi. No sóc digne d'un lloc en la seva memòria.

Seu afm. — Pere Pelat.»

PRUDENCIA

— Per què no et fas curar la sordera?

— Què dius?

— Per què no et cures les orelles!?

— Crida més.

— Dic per què no vas a cà'l metge, que et curi les orelles!

— Ah! sí! espero que la nena acabi el curs de piano.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

HISTORIA DEL VISIR DEL REI IUNAN I DEL METGE RUIAN

— Has de saber, oh, Genil — féu el Pescador — que en l'antiguitat de tots els temps i en l'Edat antiquíssima del passat, hi hagué en la ciutat de Fars, al país dels Romanesos (1), un rei anomenat Iunan. Aquell rei era ric i poderós, amo i senyor d'exèrcits nombrosos de mar i terra, i de païssos i homes de tota mena; però son cos sofria el flagell terrible d'una malaltia incurable, per la qual l'havien desesperançat tots els metges: La lepra! Ni drogues, ni píndoles, ni unguents, produïen en ell cap mena d'efecte i cap dels savis que l'havien vist havia pogut trobar remei a tan esgarrifosa malaltia.

Heus ací que un dia, un metge anomenat Ruian, home de profunds coneixements i de grans estudis, anà a establir-se a la ciutat del rei Iunan. Ell havia llegit tots els llibres de's grecs, perses, romans, àrabs i assiris

i havia après d'ells les bones ensenyances que contenien: Tots els principis i regles de medicina i astronomia li eren familiars; ell coneixia tota mena d'herbes i plantes, en sabia totes les virtuts i sos bons i mals efectes; ell coneixia la filosofia, les matemàtiques... en fi i en una paraula: Tot!

Al cap de pocs dies d'haver-se instal·lat a la ciutat s'enterà de la malaltia del rei i del fracàs de tots els metges que l'havien visitat, i en tota la nit no pogué aclucar l'ull pensant-hi. A l'endemà, així que es llevà, s'abillà amb un dels seus millors vestits, anà al palau del rei Iunan i demanà per visitar-lo. Tantost es trobà en presència de l'augusta persona, besà en terra entre ses mans (2), i s'expressà així:

— Senyor: M'he enterat del mal que flagella ton cos i he sabut que cap

metge ha aconseguit, fins avui, deslliurar-te'n. Si tu m'ho promets, oh, rei! jo te'n guariré sense fer-te prendre cap medicament i sense untar-te el cos amb pomades ni bàlsams de cap mena.

En oir aquestes paraules, el rei, meravellat, exclamà:

— Oh, per Al'lah! Com pot ésser això? Si tu, bon metge, em guaries d'aquest terrible mal, jo t'enriquiria fins als fills dels teus fills i et concediria tot quan poguessis desitjar! Si em lliuraves d'aquest terrible flagell, tu series per tots els dies de ta vida mon company de beguda i mon amic!

— De debò, oh, rei! jo et guariré sense cap mena de pena ni fadiga.

— Oh, per Al'lah! fes-ho tot seguit, fill meu!...

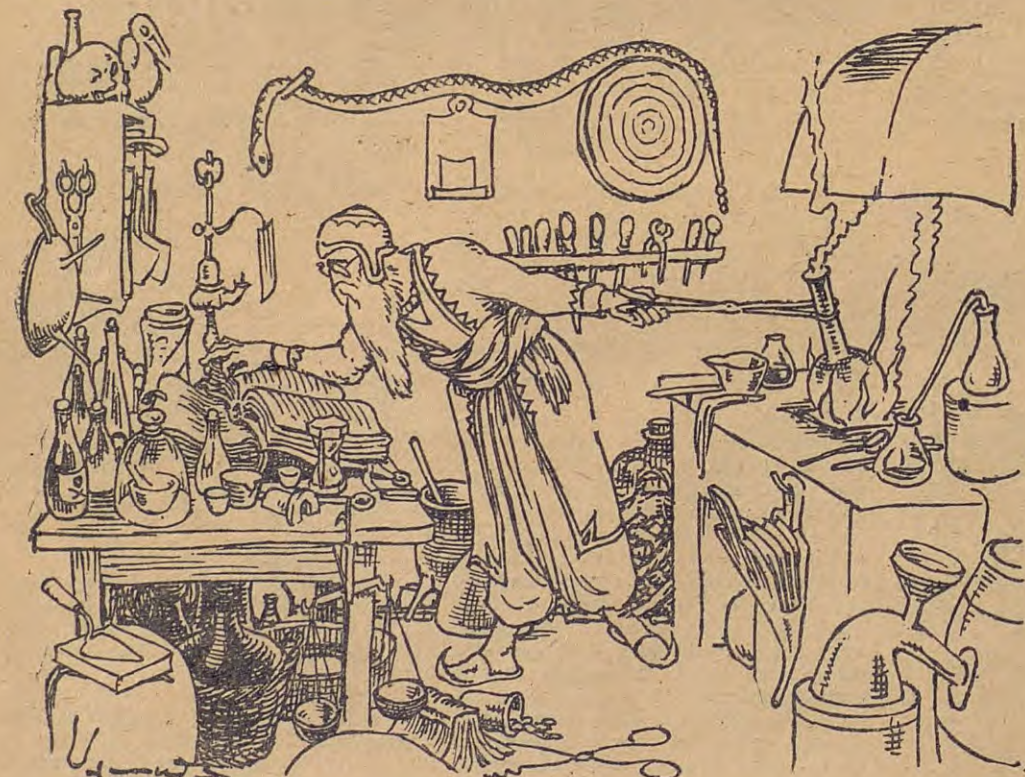
— Jo escolto i obeeixo! (3).

El bon metge se'n tornà cap a casa, agafà extractes, substàncies i pólvors medicinals, en féu una pasta amb la qual conjuminà un gaiatet aromàtic i després retornà al palau del rei i li

prescriví que se n'anés al meidan (4) a cavall duent a la mà el gaiatet ba'sàmic i que fes bons exercicis a l'hora del bon sol, procurant respirar ben a fons perquè l'aroma del gaiatet li penetrés bé a les entranyes. El rei es donà bona manya de fer-ho tot seguit, i quan el metge Ruian veié que el remei ja havia fet l'efecte, ordenà al rei de retornar al palau i anar tot seguit a l'hammam (5) a prendre un bany. Tantost ho hagué fet, el féu abrigar bé i el féu allitar perquè entrés en reacció i ell se'n

(1) Es refereix a Bizanci, i per extensió, a tots els cristians.

(2) S'agenollà, apoià les mans a terra i la besà: Manera àrabga d'expressar respecte i veneració a la persona que hom té al davant.

(3) Modisme àrabic que indica abediència.

(4) Plaça destinada als jocs i exercicis.

(5) Sala de bany.

tornà a casa seva fins l'endemà.

El dia següent el rei es llevà i, oh, meravella! estava completament guarrit i el seu cos era net de tan repugnant malura. Es vestí de seguit, anà al divan (6) i esperà que vingués el metge Ruian. Al cap de poca estona aquest arribà, i tantost fou vist pel rei, aquest se li tirà al coll i l'estrenyí amb una abraçada, i plorant d'agraïment i de joia no podia dir-li totes les coses que el cor li dictava. Féu posar un coixí al costat del seu tron, i des d'aquell moment volgué que sempre més l'acompanyés per tot i fos el seu amic i com el seu germà. Féu servir

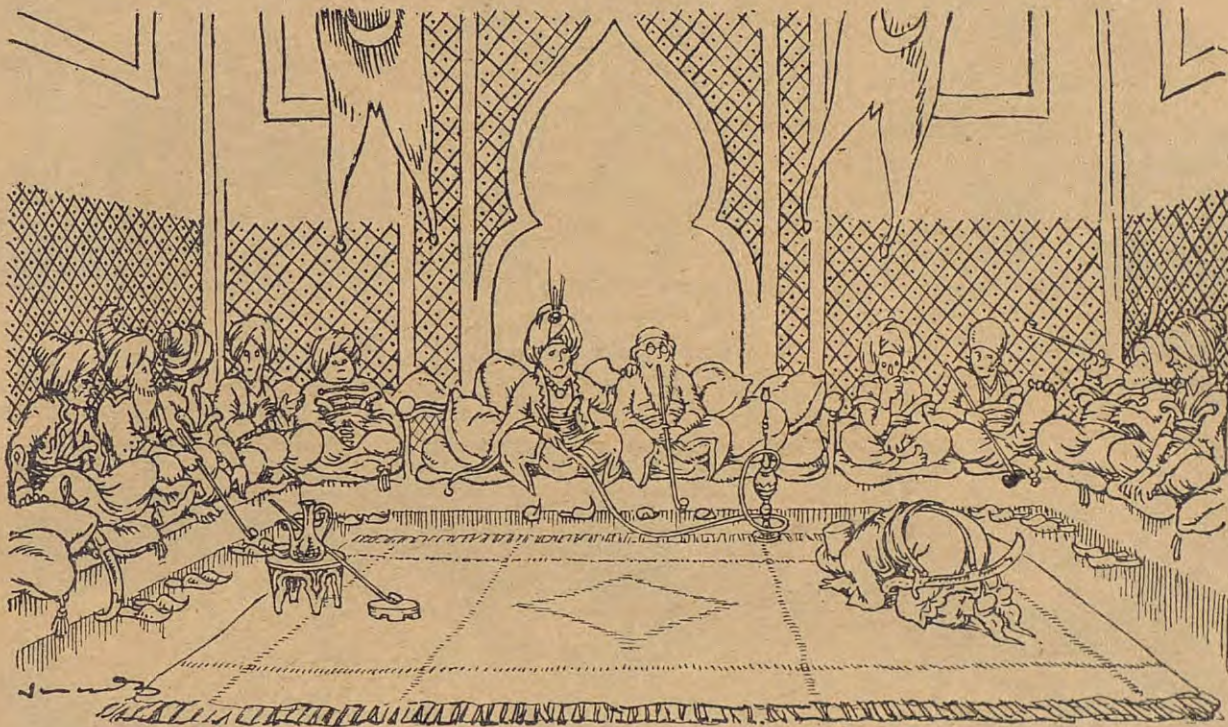
nants i el féu quedar a menjar amb ell i després eixí a passeig per la ciutat en la seva companyia i féu que el metge muntés el cavall reial mentre el rei en muntava un d'inferior, i en arribar al vespre li regalà altres vestits d'honor, li féu entregar mil dinars més i li pregà que no deixés pas de visitar-lo l'endemà.

L'endemà matí el rei Iunan entrà, com de costum, al divan, on ja l'esperaven els emirs, els visirs i els xambelans per celebrar consell amb ell. N'hi havia un de visir, entre aquells, que tenia un aspecte repulsiu, el rostre sinistre i de mal averany terrible, sòrdi-

— Oh, rei gloriós! Nostres avis ja ho han dit: «Aquell qui no esguardarà la fi i les conseqüències, no tindrà per amiga la fortuna», i justament ara jo estic veient-te a tu mancar de judici distingint i honorant el teu més terrible enemic, aquell que sols cerca l'anihilament del teu regne, i omplint-lo dels teus favors i envoltant-lo amb les teves generositats!

— I qui és aquest que tu dius ésser mon enemic — féu el rei, desconcertat — al qual jo he dispensat tan pròdigament els meus favors?

— Oh, reil si estàs dormint, desperta! car jo faig al·lusió al metge

durant tota la jornada menjars i begudes de tota mena, i en arribar el vespre, ordenà que li fossin entregats dos mil dinars, tot un joc de vestits dels que ell mateix es servia, i manà que des d'aquell dia es servís del seu propi cavall.

L'endemà matí el rei Iunan es llevà, es vestí i entrà al saló del tron, on ja l'esperaven els caps de la nació per tenir consell amb el rei. I heus ací que al cap de poca estona, arribà el metge Ruian: Tantost el rei fou assabentat de la vinguda del seu salvador, el féu entrar al saló, féu enretirar els emirs i els visirs (7) i el féu seure al seu costat com el dia abans i féu que assistís al consell com si fos un dels govern-

dament avariciós, envejós i empedreït per la gelosia i l'enveja. Aquest home, des del moment que veié l'èxit del bon metge Ruian i, sobretot, les atencions i obsequis que el rei havia tingut per ell, resolgué perdre'l secretament. Així, doncs, aquell matí, quan el rei fou assegut en son tron, el visir se li atansà, besà en terra entre ses mans, i digué:

— Oh, rei del segle i del temps! Tu, qui embolcalles els humans amb benediccions i benances, has de rebre de mi un consell que jo no sabria amagar-te si no fos un mal fill. Si tu m'ho manes jo te'l revelaré.

El rei, tot torbat per les paraules del visir, féu:

— Quin és el teu consell, bon visir? I aquest respongué:

Ruian!

— I ara! El metge Ruian? Si ell és el meu millor amic! Si ell m'és el més car de tots els homes! Si ell m'ha guarrit de la terrible malura sense untar-me de pomada ni bàlsam i sense fer-me engolir cap mena de medicina! Encara que jo li donés la meitat del meu reialme no crec pas que el recompensés tal com mereix pel bé inefable que ell m'ha fet! Ara sí que crec que això que em dius m'ho dius per gelosia; el mateix que passà en la història del rei Sindabat!

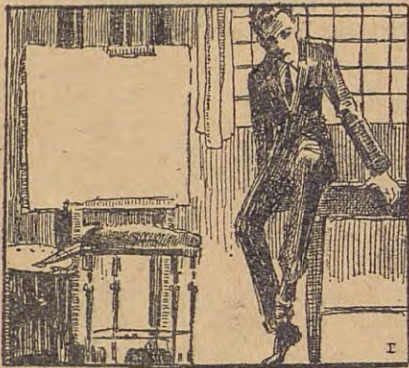
— Senyor! — feren els altres visirs i xambelans — conteu-nos aquesta història perquè amb l'exemple d'ella poguem donar-vos consell!

(6) Sala del tron i d'audiències,

(7) Dignitats de govern aràbigues.

Art novell

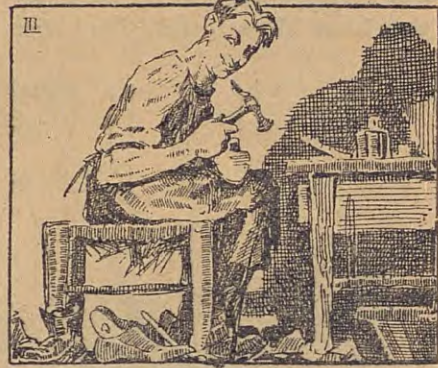
Dibuixos d'en BECQUER

I
El pintor Pere Pagès
pinta molt bé i no ven res.

II
Sempre que quelcom exposa
fan els crítics: No és gran cosa!

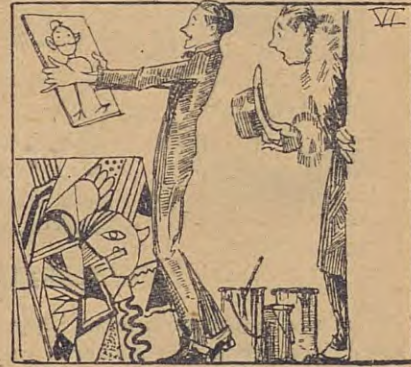
III
Fins que, del tot avorrit
deixar l'art ha decidit.

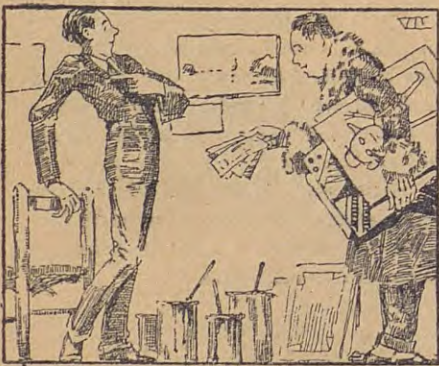
IV
A l'estudi abandonat
el seu fill se n'és entrat.

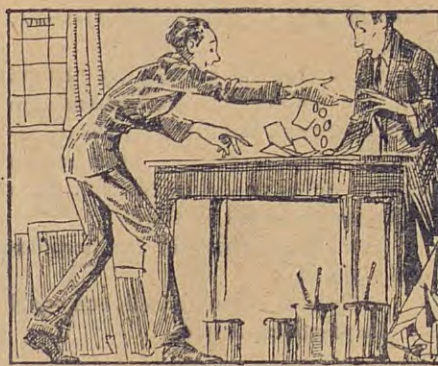
V
I portat per l'afició
es posa a fer-de pintò.

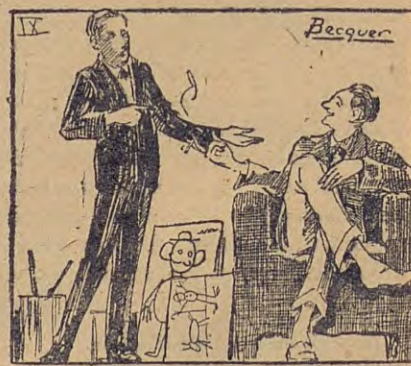
VI
Quan la pintura acabava
un ric amateur entrava.

VII
— Quin artista ha fet això?
Ho compro! És bell de debò!

VIII
Quan torna en Pere Pagès
son fill ja n'ha venut tres.

IX
— Des d'avui pintaràs tu
car és negoci segü.

UN RETALLET DE CADA COSA.

FAULES D'ISOP

XXXVIII. — *L'home que destruí una estàtua.*

Un home tenia un déu de fusta i li suplicava que l'afavorís. Com que amb tot i això, seguia vivint en la misèria, enutjat, l'agafà per les cames i el reboté per terra. En topar-hi el cap es partí de seguida i en sortí or en abundància, el qual recollint, l'home cridava: «Crec que ets ben pervers i neci car quan t'honorava no m'afavorí res gens i quan t'he colpejat m'has donat molts béns.»

Moralitat: La falla mostra que no serveix honrar els dolents, pegar-los és més útil.

El senyor Canons va quedar vidu. Com que li agradava fer les coses ben fetes, va adquirir un monumental panteó per a la seva difunta esposa i en la pedra féu gravar la següent inscripció:

“S'ha extingit la llum de la meua vida.”

Poc temps després, s'aconsolà de la pèrdua irreparable i la reparà tornant a casar-se. Anà llavors a veure l'escultor per dir-li que caldria reformar la inscripció perquè potser a la seva nova muller no li plauria.

L'escultor era home de recursos i solucionà el problema inscrivint al dessota de la frase anterior:

“Pró un altre llumí he encès de seguida.”

Es sabut que els estruços mengen tot el que se'ls dona, pedres i tot, encara que no ho hagin de pair. Recentment al Zoo de Londres, un d'aquests ocells per poc no es mata volent empassar-se una corda que un pintor havia deixat abandonada. Quan el guardià se n'adonà, la bèstia s'havia empassat ja quatre metres de corda i semblava disposada a seguir fins al capdavall.

Costà molt de fer-la desistir del seu llarg esmorzar perquè es defensava a guitzes quan volien fer-li deixar. Per

fi, entre alguns homes, lograren extreure-li la corda i salvar-la d'una mort segura.

Un altre d'aquests animals, un dia, s'empassà un barret tou de boy scout.

— Dóna'm una empenta per espartar-me una mica. Tinc un singlot que em molesta.

De Tits Bits

DOS PELUTS

Es sabut que Mr. David Lloyd George, l'ex-Primer Ministre d'Anglaterra porta els cabells llargs com els poetes del segle passat; a la garçon, que diuen ara.

Un dia anava de viatge amb el seu amic Lord Derby quan s'escaigué a pujar al tren un camperol tot totxo i ordinaríot. Cal advertir que a Anglaterra les terceres són tan còmodes que els més rics hi viatgen.

Lord Derby, que diuen que és molt amable, donà un cigar havà al nou arribat i encara que aquest volia guardar-se'l per la festa major, insistí perquè el fumés de seguida.

Al cap d'una estona, Lord Derby baixà del tren i quedaren sols Lloyd George i el pagès.

L'ex-ministre digué llavors:

— Sabeu qui era aquest que us ha donat el cigar?

— No, — féu el camperol.

— Doncs era Lord Derby, — digué Lloyd George amb to d'importànc a.

— Voleu dir que era un noble? Un d'aquests que manen? — exclamà el camperol tot astorat.

— Sí, sí, — recalçà Lloyd George, — un noble que és molt amic del Primer Ministre.

— Caram! — féu el pagès gratant-se la barba, peluda de quatre dies de no afeitar-se i assenyalant les melenes de Lloyd George — caram! què deu haver pensat de nosaltres! Quin parell de deixats! Jo m'haig d'afeitar i vós us heu de ta'lar els cabells!

Després de la vetllada musico-literària, la filla de la casa que havia cantat diverses àries i altres excessos deia a una seva amiga.

— La meua veu omplia tota la sala, oi?

— Ja ho crec! — fou la resposta. — Fins molts se n'han anat per fer-li lloc!

NOVES I COMENTARIS

A l'Àfrica del Sud fa dos anys que no hi plou. Es parla d'organitzar orfeons i caramelles.

Un boxejador retirat es vol dedicar a l'astronomia. Diu que té molta pràctica en veure estrelles.

A Nova York s'ha estrenat un drama titulat: «Les paraules de la dona». Apropiadament, durà cinc hores.

Un optimista: El que va cercant pis amb el violí sota un braç i la gàbia del lloro a l'altra mà.

Pell de simi està de moda entre les dones. Especialment entre les dones dels simis.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 518 — Enric Gavaldà

N.º 519 — J. Riudor

N.º 520 — M. Miralles

N.º 521 — A. Gamboa

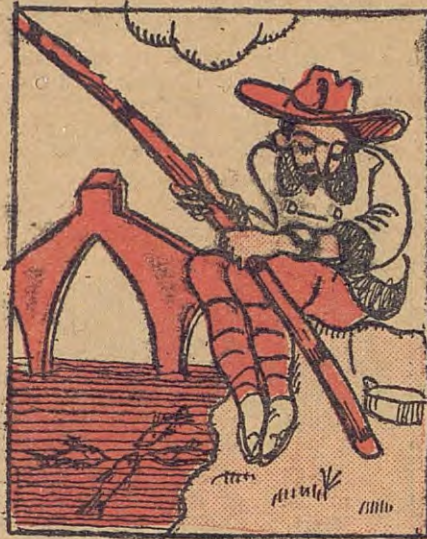
Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

En Balaga que és grassó és causa d'inundació.

Don Cesari se n'ha anat a pescar al Llobregat.

Quan veu que cap peix no pica ja s'impacienta una mica.

En Baliga, men re ell bada, va a penjar-li una arengada.

— Ves qui ho hauria de dir? Pesca salada hi ha aquí.

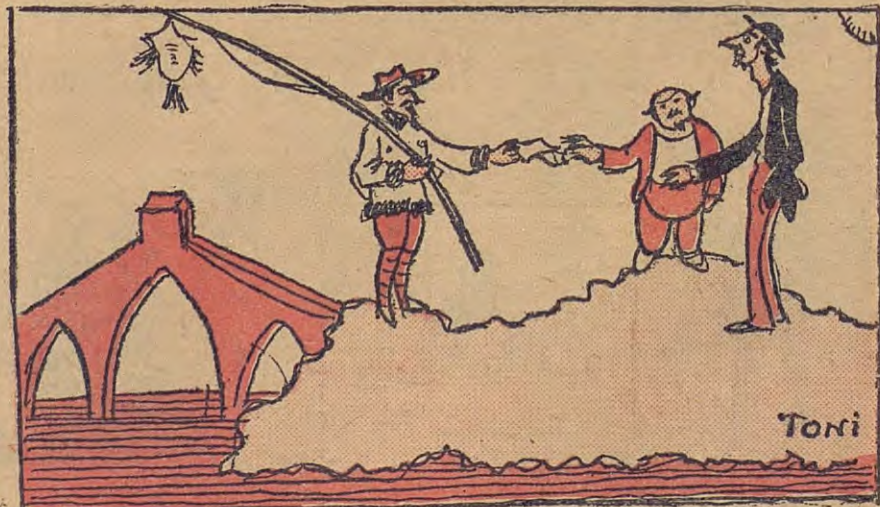
En Balaga se n'hi va a penjar-li un bacallà.

Mes cau sa córpora llorda Al riu i aquest es desborda.

En Baliga com que és alt s'hi fica sens prendre mal.

Don Cesari generós, dóna propina a tots dos.

De mullar-se val la pena per pescar peix d'eixa mena.

(Altra aventura anirà en el número vinent)